

**ШАЎЧЭНКА
ЎСПОМНІЎ
МАЛАДОСЦЬ**

У панядзелак адбыліся два апошнія матчы першага круга чэмпіянату Еўропы. У групе D першымі высвятлялі адносіны каманды Англіі і Францыі. Перамога не далася ні тым, ні другім — крыху сумнавата нічыя з лікам 1:1. А вось у Кіеве гаспадары турніру вельмі хачелі перамагчы ў стартавым матчы, і гэта ў іх атрымалася! Дублем адзначыўся ветэран каманды, калісьці зорка італьянскага «Мілана» Андрэй Шаўчэнка. Шведы змаглі забіць толькі адзін мяч і ў выніку сур'ёзна сапсавалі свае шансы на плей-оф — бо наперадзе гульні з Англіяй і Францыяй.

**ЦІКАВЫЯ ФАКТЫ
ПРА ЕЎРА-2012**

Кожт кубка, які дастанецца пераможцам Еўра-2012, аднаўраваецца ў 20 тысяч еўра. Ён зроблены з чыстага сярэбра і важыць 8 кілаграмаў. Гэты чэмпіянат Еўропы першы, які праходзіць ва Усходняй Еўропе.

На чэмпіянат Еўропы прыбылі 368 футбалістаў, якіх прадстаўляюць 136 клубаў з 24 чэмпіянатаў.

Па аналогіі з паўднёва-афрыканскімі вузузэламі, ва Украіне плануюць будзець у завуліцы. Яны зроблены з гліны і зусім не раздражняюць сваім гукам.

Толькі два гульцы не працягваюць сваю клубную кар'еру ў Еўропе: Робі Кін гуляе ў ЗША, а Крысціян Вельхельман у Саудаўскай Аравіі.

Футбалісты зборнай Англіі ўсе без выключэння гуляюць у родным чэмпіянаце. А ў складзе зборнай Ірландыі няма ніводнага гульца, які прадстаўляе чэмпіянат сваёй краіны.

Лепшым бамбардзірам за ўсю гісторыю фінальных частак чэмпіянатаў Еўропы стаў дзейны кіраўнік УЕФА — Мішэль Пляціні. У 1984 годзе француз забіў 9 мячоў у 5 матчах.

Самым юным гульцом турніру стаў Етра Вілем з Нідэрландаў. Сёння яму споўнілася 18 гадоў, 2 месяцы і 12 дзён.

Самым вопытным футбалістам аказаўся грэчаскі галкіпер Канстанцінас Халкіс, якому сёння стукнула 38 гадоў і 12 дзён. Грэк таксама быў прылічаны і да самых высокіх гульцоў спаборніцтваў разам са шведам Андэрсам Свенсанам. Парытчы не хопіла толькі па сантыметру да двухмятровай адзнакі.

СУСТРЭЧЫ: ЧАКАНЫЯ... НЕЧАКАНАСЦІ

Пісьменнік-франтавік Алякс Савіцкі перадаў Рэспубліканскаму інтэрнату ветэранаў ваіны і працы ў Ждановічах бібліятэчку сваіх кніг.

Тут Алякс Ануфрыевіч сустраўся і са сваёй баявой сяброўкай Аленай Нікадзімаўнай Пігулеўскай (па мужу — Пятрова). 17-гадовая дзюччына, яна была ўжо не проста партызанкай, а інструктарам-мінёрам, падрыўніком: скончыла двухмесячныя курсы пры Беларускай штабе партызанскага руху ў Маскве, набыла спецыяльнасць інструктара-мінёра (а да гэтага скончыла і 6-месячныя курсы медсясцёр) і ў снежні 1942-га ў складзе спецгрупы была накіравана ў тыл ворага на часова акупаваную тэрыто-

рыю Віцебскай вобласці. Трапіла ў партызанскую брыгаду імя Кароткіна, была інструктарам-мінёрам, падрыўніком, медсясцёр. Што такое «райкавая ваіна», ведае на ўласным вопыце...

Над дакументальнай аповесцю «За Родину в ответе» пра сваіх баявых таварышаў, пра мужнасць і стойкасць беларусаў, якія абаранілі Айчыну ад фашысцкіх наваўраў, — працавала 20 гадоў. Кніга выйшла ў 2007 годзе.

...У інтэрв'ю ветэранаў ваіны і працы Алена Нікадзімаўна жыве нядуша, з мая. Што адразу, як прыхахла сюды, яе ўразіла, — няма ніводнага экзэмпляра газеты «Звязда» і ў бібліятэцы. Не прадаецца «Звязда» і ў газетным кіёску: — А я ж пастаянная чытка «Звязды»! Гэта мая родная газета. Таму першае, што зрабіла, — вылісала газету да канца года.

Не маглі не пацікавіцца мы меркаваннем былой партызанкі адносна ўсталявання Дня партызанаў і падпольшчыкаў у нашай краіне.

— А ведаеце, якое ў мяне пытанне, што зацікаўлены ў тым, каб у Беларусі, рэспубліцы-партызанцы, не было такой даты ў календары, — сказала жанчына. Алякс Савіцкі: — Не, думаю, пытанне варта паставіць у іншым ракурсе: хто зацікаўлены ў тым, каб такі дзень быў у календары? Такіх людзей непараймаўна больш! І колькі кіраўнікоў ідзе ў «Звязду» ў падтрымку гэтай ініцыятывы — які розгаласі! Алена Пігулеўская: — У Шумліне старшыня рай-

Алена Пігулеўская: — У Шумліне старшыня рай-

ПАСЛЯ 70 УСЁ ТОЛЬКІ ПАЧЫНАЕЦЦА!

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

А вось і сам усмешлівы гаспадар... — Падабаецца? — лавіць мой захоплены погляд Генадзь Герасімавіч. — Гэты вясёлы дамок ужо даўно ператварыўся ў своеасабліваю выдатнасць Жлобіна. Турысты сюды часта прыходзяць, фатаграфуюцца на яго фоне. А адзін фотаматак з Аўстрыі змясціў здымак церамка ў замежным часопісе з подпісам «Таякая Беларусь». Што таіць, мне вельмі прыемна, што ў замежных сярбруў такіх асацыяцыяў з нашай краіны.

«Без усмешкі не ўваходзіце!» — чытаю вітальны надпіс на брацкіх і ў чаканні сюрпрызаў праходжу далей. Праходжу далей і не веру сваім вачам: у двары, рукою дастаць ад дома, распасціраецца сам Днепр.

— Гэта мой куток здароўя, — падводзіць да размаляванага памосту ля самага берага ракі спадаў Пархоменка. — Тут раблю зарадку, лаўлю рыбу. Рыбалка — гэта адно з маіх ранніх захапленняў, якое я пранёс праз усё жыццё. І не дзіўна: нарадзіўся і вырас на беразе Дняпра. Таму, колькі сябе памятаю, з вудай неразлучны. Праўда, даўней ніякіх спінінгаў, нават лёскі не было, дык выдзіралі валаснікі з конкага хваста, звязалі і лавілі рыбу. Лавілі шчупакоў і на паязчыкі. Вы, пэўна, пра такую снасць і блізка не чулі?.. Гэта звычайны дубчык, на канцы яго зроблена пяцелька з лёскі. Мы ведалі, дзе шчупакі любілі затрымавацца, падкрадаліся, асцярожна надзявалі празрыстую пятлю на галаву рыбіне і радаліся ўлову.

З Дняпрам у Герасімавіча звязана шмат гісторыі. Дарэчы, менавіта рэчка адбіла ў яго ахову да саставых тэлефонаў.

— Мне трэба на кожны тыдзень новы мабільнык. Бо як ні пайду да Дняпра працаваць, мабільнык боўць у ваду — толькі яго і бачылі. Раз, другі... Урэшце я адмовіўся ад гэтай раскошы: жылі ж раней няк. Каму цікава, той знайдзе. Вы ж знайшлі!..

«Ваенныя рэліквіі знаходжу проста на агародзе...»

У двары пад кедром кідаецца ў вочы каска часоў філіянцкай ваіны, кажух ад гранаты, фаўст-патрон, штык, ствол нямецкага кулямёта...

— Многія з гэтых трафеляў ваіны знайшоў сам, некаторыя проста на агародзе, — распавядае спадар Пархоменка. — На Жлобіншчыне ішлі баі, і маўклівы сведка крывавага часу засталася нямаля. Нешта прыносілі і сябры, людзі, якія чулі пра маё захапленне.

— Маеце на ўвазе свае інсталцыі?

— Так, вы можаце іх убачыць у нашым мясцовым краязнаўчым музеі. Сярод іх найбольш каштоўная — двухметровая інсталцыя з калючага дроту, стужкі кулямёта Гарунова, супрацьтанкавай міны, дыска кулямёта Дзегцярова, хаставіка супрацьяхотнай міны, каскі з поля бою з прабоінай ад кулі... Вяччэе ж гэтую кампазіцыю фігурка воіна-пераможца.

— А што за драўляныя фігуркі ў вас на акне? Я іх яшчэ з дарогі прыкмеціла...

— Усіх гэтых птушчак ды спартсменаў не я прыдумай — сама прырода. Я толькі убачыў і скампанаваў. Вось гэтая работа (дастае фі-

гурку вязня, які нясе крыж) для мяне адна з самых дарагіх, яна была на выставе ў Гомелі. Я ні рук не закладваў, ні ног не прырабляў. Так выраслі галінкі, можаце сабе ўявіць? Толькі нагавіць пашыў, бо голых вязняў не было, хоць нешта ды насілі. Кампазіцыя абнесена сапраўдным нямецкім калючым дротам з канцлагера Азарычы.

Цікаваць майго жыццялюбю да тэмы ваіны не выпадакова: 8-гадовым хлопчыкам Гена Пархоменка стаў вязнем фашысцкага лагера смерці Азарычы. Там ад голуду і холаду памерлі яго два браты. Пра гэта адна з яго кніг «Азарычы — боль мой», якая выйшла да 60-годдзя Перамогі.

— Усё жыццё марыў пасля выхаду на пенсію выдаць кнігу, каб расказаць людзям праўду пра Азарычы. Гэты боль застаўся са мною назавсёды. Колькі гадоў таму выйшла ў свет і яшчэ адна мая кніга «Пра Жлобін, землёю і не толькі». Гэта шматгадовая праца аб гісторыі горада, ваіне, жлобінчанам. Ведаеце, мне тэлефанавалі землікі з усіх куткоў былога Саюза, з Ізраіля. Дзякавалі за тое, што даў магчымасць «як быццам падыхаць родным паветрам, пабукаць па вуліцах Жлобіна». Цяпер працую над новымі дакументальнымі зборнікамі.

Мне не шанцавала, доўга не шанцавала ў жыцці. Раз жаніўся — няўдала. І толькі на схіле гадоў, калі мне ўжо было за 70, сустрэў сапраўднае каханне.

— Генадзь Герасімавіч, раскажыце пра сваіх бацькоў. Калі б у вас было магчымасць звярнуцца да іх, што былі ім сказалі?

— Дзякуй, што падарылі мне жыццё. Маці за тое, што выратавала ў канцлагера, а пасля выхадзіла хворга на тыдні ў шпіталі. На жаль, тату скарэй амаль не памятаю. Ён загінуў у 1945 годзе. Пазней я знайшоў яго запісы па краязнаўстве: ён быў выкладчыкам гісторыі. Пэўна, ад яго па генах мне і перадалася цікавасць да гісторыі роднага горада.

«НАША СІЛА — У ПЛАЎКАХ...»

Самае вялікае свята ў Жлобіне — Дзень металурга. У гэты дзень па традыцыі праходзіць карнавал з прызавымі месцамі за лешы касцюм. У ім вось ужо колькі гадоў запар удзельнічае і наш герой.

— Дагэтуль усё ўзгадваюць з усмешкай майго Супермена з надпісам на грудзях «Наша сіла — у нашых плаўках». Ішоў па горадзе і ў касцюме Кашчэя Бессмяротнага: надзеў чорныя калготкі, вадалазку, намалываў на іх косці, спецыяльна зрабіў карону і шпагу. Быў таксама і любімай цешчай. Усе касцюмы, у тым ліку і вось гэты — нацыянальны дамацкі — сам распрацоўваў і шыў.

Як высветлілася, Генадзь Пархоменка ў свой час скончыў студыю кінаакцёра пры «Беларусьфільме». У студэнцкія гады здымаўся ў эпизядных ролях з такімі зоркамі, як Рыта Макагонава ў фільме «Наперадзе круты парог» і нават з легендарным Георгіем Жжонавым у карціне «Чалавек не здаецца».

— Ён іграў камандзіра, а мы былі яго салдатамі. Эх, мы з ім нават па стог грам у перабырныку выпілі. Цікава ўсё гэта было.

Цэлы год пасля заканчэння студыі кінаакцёра маладога Пархоменка запрашалі на здымкі. Але ён, на той час ужо дыпламаваны трэнер (скончыў вышэйшую школу трэнераў), вырашыў вярнуцца на малую радзіму і прысвяціць сябе дзелям.

— Работа трэнера мне была па душы. Ды і калі шчыра, вялікі гарады не для мяне. А ў родным Жлобіне я шчаслівы.

— Вы практычна ўсё жыццё прапрацавалі трэ-

нерам па валејболе. Якімі дасягненнямі ганарыцеся?

— Усё жыццё, колькі сябе памятаю, гуляў у футбол — у школе, арміі, інстытуце. А калі прыйшоў у дзіцячую спартыўную школу, мяне напаслі стаць трэнерам жаночай каманды па валејболе. Першы майстар спорту па валејболе на Жлобіншчыне — мая выхаванка, гулец зборнай Беларусі, двухразовы прызёр чэмпіянатаў Еўропы, удзельнік чэмпіянатаў свету Алена Арлова. Пад сцягам зборнай Беларусі выступала 10 маіх выхаванак.

«ДОЎГА СПАЎ НА ДРАЎЛЯНАЙ ПАДУШЦЫ»

— У вас столькі захапленняў, што на пенсіі, калі б і хацелі, я так разумею, сумаваць не даводзіцца?

— Не, безумоўна, я нават шкадаваў, што перапрацаваў тры гады. Столькі ўсяго паспець трэба! У мяне нават з'явіліся новыя захапленні. Напрыклад, мастацкае фота. Заўсёды марыў фатаграфаваш, але ў часы маёй маладосці не было такой дасканалай тэхнікі. Як пачаў, што трэба ноччу ў цэпры вазіцца з усялякімі там працяўляльнікамі ды замацавальнікамі, дык

Спадар Пархоменка — пастаянны ўдзельнік карнавальнага шэсця на Дзень металурга.

усякая жаданне знікала. Калі ў мяне з'явіліся лічбавы фотаапарат, то вырашыў, што не буду трэніравацца, а адразу стану шукаць цікавыя ракурсы, пейзажы. І што самае цікавае, першы мой кадр — да гэтага я ні разу фотаапарат не трымаў у руках — рыбак на мосціку — быў надрукаваны ў адной з піцёрскіх газет. Я заўсёды з задавальненнем удзельнічаю ў розных конкурсах. Для некага гэта дзівацтва. Але я жыў так, як падказвае сэрца. Мяне прываблівае ўсё новае. Мне ўсё цікава. Вось напрыклад, доўга спаў на драўлянай падушцы, якую сам

выстругаў з дуба. Прачытай, што ў Японіі так робяць, каб сон быў мацнейшым. Паспрабаваў — і праўда, лепш спаць стаў.

— Генадзь Герасімавіч, а ў чым сакрэт актыўнага даўгажыцця?

— Матухны прыродай нешта закладзена, але і ад самога чалавека шмат залежыць. Канцлагеры, голад у ваенныя гады вельмі падарвалі здароўе майго пакалення. Але я ніколі не думаў пра балючкі. Заўсёды актыўна займаўся спортам. У футбол апошні раз гуляў гадоў 5 ці 6 таму, і нават гол забіў. Без спорту не ўяўляю сябе і цяпер. Штораніцы ў мяне спартыўная гадзіна. 5 разоў на тыдзень гуляю ў настольны тэніс. Веласіпед паважаю. Мае прычэпкі нават жартуюць з гэтай нагодай: «Пархом без веласіпеда, што цыган без каня». Чытаю пакуль без акулараў. Для трэніроўкі вачэй набыў спецыяльныя акулары «Лазер віжн» з дробнымі дзірачкамі. Дапамагае. Зубы таксама пакуль усё свае. У канцлагеры маці прымушала жаваць сасновыя іголки. Дзякуючы гэтай яго, пэўна, і выжыў. І дагэтуль жую, не адмаўляюся.

Рэцэпт даўгажыцця, бадзёрска і добрага настрою ад спадара Пархоменкі: па 1 чайнай лыжцы добрага каньяку, яблычнага воцату і мёду на шклянку гарбаты з шыпшынай перад сном.

— А якая ваша любімая страва?

— Дранкі са скваркай і цыбулькай. Іх выдатна гатуе мая Галіна Мікалаеўна — сапраўдны прафесар у кулінарных справах. Гэта цудоўны чалавек, Жанчына з вялікай літары. Ведаеце, я шчаслівы чалавек. Мне не шанцавала, доўга не шанцавала ў жыцці. Раз жаніўся — няўдала. І толькі на схіле гадоў, калі мне ўжо было за 70, сустрэў сапраўднае каханне.

— Генадзь Герасімавіч, магчыма, у вас ёсць нейкі дзвіг, з якім вы крочыце па жыцці? Якіх жыццёвых прынцыпаў прытрымліваецеся?

— Я глыбока веруючы чалавек. 5 гадоў займаўся ў бібліякай школе. Жыву, як падказвае сэрца, па прынцыпе «Усё, што ні робіцца — да лепшага». І ведаеце, спрацоўвае на 100%.

— А якія якасці падабаюцца ў людзях?

— Мне імпаўна адкрытасць, добразычлівасць, шчырасць. Не люблю паклёпнікаў і несумленных людзей, якія дзеля асабістай выгоды ідуць па падман.

— Падзіляеце сакрэтны жыццялюбства. Як вы ўсё паспяваеце?

— У мяне ўсё строга распісана, жыццё цалкам спланавана на 5 гадоў наперад. Таму заходзіцца час на ўсё, што мне падабаецца. Бачылі, у мяне на фашадзе дома напісаны словы з усім вядомай песні «Я люблю цябе, жыццё, і спадзяюся, што гэта ўзаемна!» Сакрэтаў ніякіх няма, проста трэба любіць жыццё, і ўсё.

Надзея ДРЫЛА, фота аўтара.

■ Факт
НА ГОМЕЛЬШЧЫНЕ АДЗНАЧЫЛІ ЖУРНАЛІСТАЎ

— Сучаснае грамадства не можа існаваць без адкрытасці, якую забяспечваюць сродкі масавай інфармацыі. Хачу выказаць вялікую ўдзячнасць журналістам за канструктыўны дыялог з уладай, за шчырую зацікаўленасць у рэалізацыі дзяржаўнай палітыкі, — сказаў старшыня Гомельскага аблвыканкама Уладзімір Дворнік падчас сустрэчы, на якой ушаноўваліся пераможцы абласнога конкурсу сярод рэдакцый газет, тэлебачання і радыё, журналістаў, якія працуюць на тэрыторыі рэгіёна.

Лепшым рэдакцыям і журналістам уручаны ганаровыя дыпломы і грашовыя прэміі ад імя Гомельскага аблвыканкама. Уладзімірам дыплома 1-й ступені прызнаны калектыв рэдакцыі газеты «Новы дзень» Жлобінскага раёна (газеты рэдактар — Галіна Мельнікава). Сярод узнагароджаных — спецыяльны карэспандэнт нашай газеты па Гомельскай вобласці Ірына Асташкевіч, якая ўдастоена дыплома II ступені ў намінацыі, зацверджанай для журналістаў друкаваных СМІ. Дарэчы, зараз на Гомельшчыне зарэгістравана больш за 120 рэгіянальных сродкаў масавай інфармацыі, у эфір выходзіць 20 праграм раённага радыё, 4 FM-радыёстанцыі, 7 студый мясцовага тэлебачання.

■ Факт
ХРАМ ВЕРЫ

У аграгарадку Свіслач Асіповіцкага раёна адкрылася праваслаўная царква.

Калісьці ў Свіслачы ўжо быў храм, але будынак разбурылі падчас Другой сусветнай ваіны. Таму мясцовыя жыхары лічачы адкрыццё новай царквы знакавай, нават эпыхальнай падзеяй.

Свята-Нікольскі храм будаваў і пачаў у 16 гадоў на ахвяраванні вернікаў і спонсараў. Дапамагалі і раённыя ўлады. Людзі задаволены: царква атрымалася вялікай, прыгожай, светлай.

У Свіслачы жыве каля тысячы чалавек, да прыкладу новай царквы далучыліся і жыхары навакольных вёсак. На першай суботняй службе было шматлюдна. Настае яцель храма нагадаў вернікам, што храм важна пабудаваць таксама і ў душы кожнага чалавека.

■ Факт
СЛОВА — ЖЫЦЦЯ АСНОВА

У Глыбокім, дзе сёлета пройдзе Дзень беларускага пісьменства, праводзіцца раёны конкурс літаратурных работ і фотаздымкаў «Слова — жыцця аснова».

— Конкурс, прысвечаны Дню беларускага пісьменства і 130-й гадавіне з дня нараджэння беларускіх класікаў Купалы і Коласа, будзе праводзіцца да пачатку жніўня. Удзельнікі конкурсу могуць пісаць заметкі, замалёўкі, навелы... Другая намінацыя — фотаздымак. Арганізатарамі конкурсу з'яўляюцца раённая арганізацыя Рэспубліканскага грамадскага аб'яднання «Белая Русь» і рэдакцыя раённай газеты «Веснік Глыбоцкага». Апошняя і прымае аўтарскія тэксты і здымкі, — расказалі ў райвыканкаме. — Мэта конкурсу — прапанаваць праз роднае слова нацыянальныя традыцыі, спроба выклікаць інтарэс да вывучэння культурнай спадчыны нашай Айчыны...

Дарэчы, конкурс вельмі дэмакратычны, бо ў ім могуць браць удзел усё ахвотныя.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

■ Інфарм-укол

ЖАНЧЫНЫ СТАБІЛІЗУЮЦЬ. МУЖЧЫНЫ СТВАРАЮЦЬ АБО... РАЗБУРАЮЦЬ

Мужчыны складаней перажываюць крызісную сітуацыю, што можа адбіцца на іх здароўі і душэўным стане. Гэта звязана з асаблівасцямі мыслення, сцвярджаюць спецыялісты.

Паводле слоў псіхолога Уладзіміра КАЛЯДЫ, мужчына, як правіла, разважае абстрактна і бачыць сітуацыю ў цэлым, жанчына ж разважае канкрэтна і звяртае ўвагу на дэталі. Жанчыне лягчэй пераадолець цяжкі перыяд, паколькі яна бачыць мноства дэталей і здольная пераклоччыцца на адну з іх. Таму, напрыклад, мужчына перажывае наступствы разводу 2-3 гады, а жанчына — ад паўгода да года. Уся ўвага мужчыны скіравана на сацыяльнае стацункі, а ў жанчыны — на самую сябе, на свае пачуцці, адчуванні, здароўе.

Мужчыны рэдка кажуць пра свае перажыванні — яны не прывыклі скардзіцца. Ім асабліва цяжка прызнацца ў сімптмах дэпрэсіі, бо яны бачаць у яе правая «прыкметы слабасці», а слабасць лічыцца недапушчальнай для моцнага полу. Пры гэтым прычынаў дэпрэсіі ў мужчын не менш, а магчыма, і больш, чым у жанчын. Традыцыйнае ж грамадства прапануе мужчыну пэўны жыццёвы шлях — працаваць, рабіць кар'еру, зарабляць грошы. Калі мужчына не дабіваецца поспеху ў гэтым кірунку, то адчувае сябе нерэалізаваным.

«Мужчына мэтанакіравана ідзе на стварэнне або разбуранне, але не на стабілізацыю, як гэта робіць жанчына, — кажа псіхолог Уладзімір Калыда. — І калі ў мужчыны не атрымліваецца стварыць, калі ён не можа рэалізаваць сябе ў грамадстве, то выбірае разбураць свае шляхы». Адсюль і шкодныя звычкі, і рызыкаваныя паводзіны, і псіхічныя расстройствы, і высокі ўзровень суіцыдаў. У Беларусі смяротнасць ад самазбойств сярэд сярэд мужчын устойліва пераважае аналагічны паказчык сярэд жанчын больш як у 5 разоў. Акрамя таго, мужчыны ў 3,6 раза часцей паміраюць у выніку нешчаслівых здарэнняў, атручэнняў і траўмаў (што найчурт звязана з ужываннем алкаголю), амаль у 3 разы — ад хваробай органаў дыхання (што часцей за ўсё звязана з курэннем) і псіхічных расстройств, паведмляе Рэсурсны цэнтр ЮНФПА.

Святлана БАРЫСЕНКА.

■ Крымінал, здарэнні

ГАШЫШ ПРЫ САБЕ, МАРЫХУАНА Ў АЎТО, КАНОПЛІ — У КВАТЭРЫ

У сталіцы супрацоўнікі Кастрычніцкага РУУС і спецадроздзялення «Алмаз» быў затрыманы мужчына 1980 года нараджэння. У яго канфіскавалі 0,0984 грама гашышу.

— У аўтамабілі грамадзяніна таксама знайшлі больш за 1 кілаграм высушанай марыхуаны. А ў здымнай кватэры аператыўнікі выявілі лабараторыю па вырошчванні і вырабе наркатычных сродкаў расліннага паходжання. У прыватнасці, у жыллі ў вазонах, пад лямпамі са спецыяльным асвятленнем, раслі 6 кустоў кананель агульнай вагой каля 2,5 кг, — паведаміў афіцыйны прадстаўнік упраўлення Следчага камітэта Рэспублікі Беларусь па г.Мінску Аляксандр Герасімаў. — Заведзена крымінальная справа.

Максімальнае пакаранне, прадугледжанае законам — пазбаўленне волі на тэрмін ад 2 да 5 гадоў. Зараз падзаваны на рашэнні Пракуратуры Фрунзенскага раёна сталіцы адпущаны пад заклад.

Сяргей РАСОЛЬКА. ГАРЭЛКА ДАРАЖ